

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE DROMENVRETER

Toneelspel voor kinderen van 7 tot 77 jaar

door

1880

Christine Lafaille & Mies Mertens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2003

Nr.2800

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE DROMENVRETER* op te voeren moet de naam van auteurs *CHRISTINE LAFAILLE & MIES MERTENS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2003/0220/040
ISBN 978-90-385-08375

© 2003 Toneelfonds J. Janssens/Christine Lafaille & Mies Mertens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(5 dames – 3 heren – Onbeperkt aantal kinderen – Figuratie)

ROSIE FLORENTIJS : vrouw, eind veertig, ongehuwd, klassiek gekleed. Ze is een warme, sympathieke vrouw die zeer begaan is met haar school, 't Groen Poortje, en de leerkrachten. Ze is een directrice tegen wie elke basisschool meteen ja zal zeggen. Door het terug vinden van haar 'kinderliefde', haar vriendje van vroeger blijkt nu de directeur van de middelbare school te zijn, wordt ze doorheen het stuk steeds dynamischer, ze oogt jonger.

ELS GOEDGEBUER : vrouw, eind dertig, ze is de juf van 't zesde en voor haar klas gaat ze door het vuur. Hartelijk, een romantische ziel, niet echt de dapperste maar als 't erop aan komt, gooit ze zichzelf in de strijd.

JOKE SOMERS : vrouw, eind twintig. Ze werkt nog maar voor 't tweede schooljaar in 't Groen Poortje, ze heeft half time mee de zesde klas begeleid, ze is een vrolijke, vlotte meid, altijd voor een grapje te vinden. Zij en Els zijn goede collega's.

BART DIEVERS : man, twintiger. Werkt als chauffeur en manusje van alles in 't Groen Poortje. Houdt van zijn job, van de kinderen. Hij is een fidele kerel en draagt de directrice op handen.

LUDOVICUS JANSSENS : man, eind veertig, even oud als Rosie, directeur van Lezodro, de middelbare school. In het begin van het stuk is hij zeer klassiek gekleed, donker en somber. Hij straalt autoriteit uit, streng. In de contacten met Scratch verliest hij zijn autoriteit, zij is hem duidelijk de baas. Na de ontmoeting met zijn 'kinderliefde' (Rosie) wordt hij dynamischer, oogt jonger.

MEVROUW SCRATCH : vrouw, leeftijdsloos, lerares van Lezodro. Scratch is een roepnaam voor duivel, ze is zo slecht als maar kan zijn, zeer vrouwelijk gekleed.

MIJNHEER TINNENDO : man, veertiger. Hij is een zeer bizarre figuur, niet sprookjesachtig, een eerder wat archetypische figuur als handlangster van de duivel. Hij heeft zijn ziel aan haar verkocht, dus weet hij niet meer wie hij is, of dat hij nog wel bestaat. Daarom heeft hij een handspiegel bij of een spiegel die om zijn hals hangt, waarin hij voortdurend kijkt en dan in vier talen zegt 'ha ik ben er nog'. Hij heeft ook een fototoestel bij en maakt tussendoor foto's om de werkelijkheid vast te leggen. Naar Scratch toe is hij zeer onderdanig, naar de anderen aanvankelijk heel autoritair. Op het einde transformeert hij naar het goede en laat dan alle bizarre handelingen (spiegel, foto's 4 talen) achterwege. De scène waar hij tot vriendschap oproept, moet hij zeer sterk spelen.

DE KINDEREN VAN LEZODRO : Amias, Robin, Mellon, Nico, Johanna, Jasmien. In de tekst worden ze de robots genoemd en zo gedragen ze zich. Strak, robotachtig, zeer sterk op elkaar ingespeeld in bewegingen, militaristisch. Ze lopen altijd in dezelfde formatie: jongen-jongen, meisje – meisje, nooit in jongen-meisjesamenstelling. Ze dragen een grijs, strak pak: broek in recht model, shirt met lange mouwen, een hoge kraag.

AMIAS : jongen, 12 jaar. Hij is de dromer van de klas, geliefd bij zijn vrienden, door zijn 'dromen' toch ook een beetje een buitenbeentje, dikke vriend van Antonio en sinds het zesde leerjaar op Marijntje verliefd.

MARIJNTJE : meisje, 12 jaar. Toffe meid, sterk ook in het uitdrukken van emoties. Sinds de zesde klas het vriendinnetje van Amias.

ELKE : meisje, 12 jaar. De onafscheidelijke vriendin van Marijntje. Ze vullen elkaar sterk aan.

ANTONIO : jongen, 12 jaar. De impliciete klasleider, goede vriend van Amias maar ook van iedereen. Sterk verbaal.

SERGIO : jongen, 12 jaar. De vriend van Antonio, de grapjas van de klas.

KINDEREN VAN 'T GROEN POORTJE : hoewel er weinig tekst is, noemen we ze bewust niet figuranten. Er moet zeer sterk gespeeld worden, ze moeten heel goed op elkaar ingespeeld zijn. Ze dragen fuifkleding in de eerste scène, in het pretpark dragen ze hierover een trui of jasje. Het kiezen van een naam en een karakteromschrijving maken, was een leuk onderdeel van het proces van toneelspelen.

POLITIEAGENTEN : een vrouw en een man. In politie-uniform.

HILDE PEETERS : vriendin van juf Els. Zij moedigt in de pauze de kinderen aan om tekeningen te maken en verzamelt ze. Na de pauze maakt ze deel uit van het groepje leerkrachten.

DECOR

Eerste en derde bedrijf : de feestzaal van 't Groen Poortje. Aan de wanden tekeningen en affiches, feestversiering (vlaggetjes, slingers), in de fond een grote tafel met bekers, frisdrank, chips.. Vooraan een klein tafeltje waar de directrice en de leerkrachten kunnen zitten. Vermits we met een grote groep kinderen gespeeld hebben, maakten we gebruik van een zij-ingang in de zaal waardoor de kinderen op kwamen.

Tweede bedrijf : het bureau van de directeur van Lezodro. Door de wanden af te dekken met zwarte doeken, kan snel een sombere sfeer opgeroepen worden. Links een deur met de naam Lezodro erboven. Het tafeltje van scène 1 kan snel veranderd worden in het bureau van de directeur.

Vierde bedrijf : het pretpark. Op de scène een reuze gameboy. Het scherm van de gameboy kan met doorzichtig doek gemaakt worden, zodat erachter gespeeld kan worden. Grote beschilderde doeken met een reuzenrad, een railway.

VOORWOORD

De dromenvreter is een toneelstuk voor en door kinderen en volwassenen. Tien volwassenen en een klas twaalfjarigen zijn de personages. Het centrale thema van het toneelstuk is het belang van vriendschap en de noodzaak om je dromen te blijven koesteren, ook als je volwassen wordt. Dat het stuk gaat over de overgang van het lager naar het middelbaar onderwijs, is niet zomaar toevallig. Als auteurs willen we graag onderstrepen dat dromen van kinderen in het onderwijs belangrijk zijn. Dromen van leerkrachten en dromen van ouders

eveneens! Leren dat vooral gericht is op het vergroten van intelligentie is beperkt en arm. Leren wordt echter ontwikkelen, wanneer ook de emotionele en sociale intelligentie van kinderen gestimuleerd wordt.

Dit toneelstuk wint aan waarde wanneer de kinderen uitvoerig betrokken worden, zowel in het ontwerpen en uitvoeren van het decor, het maken van een dans en een eindlied, als in het neerzetten van de personages. Deze productie met een zesde klas van een basisschool maken, biedt massa's kansen om kinderen aan te spreken op verscheidene aspecten van hun creativiteit. Bovendien speelt het stuk in op de realiteit die voor hen ligt: de overstap naar het middelbaar onderwijs, afscheid nemen van vrienden, je eigen weg gaan. Het samenwerken en toegroeien naar deze productie zal kinderen niet alleen laten genieten van alles wat toneelspelen kan betekenen, maar zal ook hun bewustzijn vergroten over de centrale thema's: dromen en vriendschap!

We dragen dit toneelstuk op aan onze zoon **Jorrit** en aan **Lis, Tess, Jamaica, Silke, Ayla, Yuri, Jasper, Deborah, Robbe, Silke, Veronique, Nicolas, Kimo, Niels, Dimitri, Carole, Hanne, Matthias, Inneke, Cloë, Youri, Diede, Sebastiaan, Sofie, Lamara, Rodrigo, Liesbeth, Sarah**. Deze olijke bende wordt gevormd door de meisjes en jongens van de zesde klas van 't Groen Schooltje in Hove die de 'wereldpremière' van deze productie brachten op 29 maart 2003. De band tussen deze kinderen en hun enorme creativiteit hebben ons geïnspireerd om over dromen en vriendschap te schrijven! We wensen hen van harte toe dat zij blijven geloven in hun dromen!

We dragen dit stuk ook op aan onze dochter **Mirke** die in het middelbaar onderwijs overtuigend aantoont dat blijven dromen mogelijk is.

Aan alle **actrices, acteurs en logistieke medewerk(st)ers van 't Groeneeltje**: zij maken al meer dan vijf jaar als 'volwassenen' de droom van vriendschap waar! Aan **Pieter, Resi, Koen, Peter, Tomas, Tanja, Inge, Linda en Dannie** die in deze productie meespeelden en aan **Leon** die met succes de wereldpremière geregisseerd heeft!

Ook aan de **directeur van 't Groen Schooltje**, de **leerkrachten** en vooral aan **juf Inge en juf Tanja**, en samen met hen aan alle volwassenen die in het onderwijs werken!

'een school zonder dromen is de hel, droom je droom maar verder en laat niemand... niemand ooit je dromen stelen! Dromen zijn belangrijk, ook in het onderwijs!'

EERSTE BEDRIJF

Timing : vrijdagavond, 19 uur.

Decor : Zaal van de school, alles staat al klaar voor een feestje, tafel aan de kant met bekers, chips, snoepbuffet, licht en vrolijk van kleur, muziekinstallatie

(Rosie komt met tassen binnen en begint meteen met uitpakken. Even later komen ook Joke en Els en samen leggen ze de laatste hand aan de voorbereidingen.)

ELS : Rosie, ben je er al?

JOKE : Geen vroegere vogel dan onze directrice!

ROSIE : Hallo allebei. Ik ben vanmiddag nog wat blijven doorwerken. Je weet wel, die dossiers voor het ministerie en toen was het ineens al laat... Ik heb nog snel even wat boodschappen gedaan.

ELS : Je bent niet eens naar huis geweest?

ROSIE : Waarom zou ik? Behalve de goudvissen en mijn kat wacht er thuis toch niemand op mij.

JOKE : Daar ben ik soms zo jaloers op, thuiskomen en alleen verwelkomd worden door vissen en een kat in plaats van door zo'n stelletje woestelingen als mijn kinderen!

ELS : Ik soms ook. Neem nu zo'n dag als vandaag. Door de storm waren de kinderen in mijn klas zo druk alsof de wind in hun hoofden blies, dan kwam ik thuis en daar waaide de storm ook nog eens door mijn eigen kinderen.

ROSIE : Jullie zijn te beklagen. Schenk maar eens gauw iets voor ons in.

ELS : Moeten we niets meer doen?

ROSIE : Nee, alles is klaar!

(Ze zijn klaar met werken, gaan met een drankje bij elkaar zitten, dicht bij het publiek.)

JOKE : Hoe laat verwacht je de bus?

ROSIE : Bart is meteen na de gewone bustoer vertrokken. Er zijn vier afspreekpunten in de stad, en als het verkeer op de ring een beetje meezit dan.. ik verwacht hen over een paar minuten.

ELS : Ik heb hier zo naar uitgekeken, ik ben zo benieuwd om klas 91 terug te zien.

JOKE : Ik ook, in heel de tijd dat ik in 't Groen Poortje werk, heb ik nooit zo'n leuke klas gehad.

ELS : Niet moeilijk, vorig schooljaar was je eerste jaar in deze school. (*lachen alledrie*)

ROSIE : (*dromerig*) In heel mijn loopbaan hier op school, heb ik nooit zo'n fijne klas meegemaakt.

JOKE : Meen je dat Rosie? Jij hebt al zoveel kinderen, zoveel klassen zien gaan en komen hier op school.

ROSIE : Er zijn hier nog fijne klassen geweest, zeker, maar klas 91, was heel speciaal.

ELS : Dat is waar. Ik loop hier ook al een tijdje rond maar deze klas zal ik nooit vergeten. Het was leuk om les te geven omdat ze zo.. ja, hoe moet ik dat zeggen ?

JOKE : Toch was het niet altijd makkelijk, er waren flink wat druktemakers bij, maar ze waren sportief...

ELS : ..en creatief. Ik heb vaak zo gelachen met hun gekke capriolen.

ROSIE : Het heeft me sterk ontroerd toen ik vlak voor de vakantie zag hoe moeilijk ze het hadden met het naderende afscheid. Dat hebben we hier op school nog gezien hoor, maar toch was het bijzonder. Ik ken deze kinderen goed want ik was nog hun juf in het eerste leerjaar. Toen was het er ook al.

JOKE : Wat dan?

ROSIE : Toen viel het al op dat deze kinderen een héél sterke band met elkaar hadden. Meteen. Ik heb nooit een klas gehad waarin de vriendschap tussen kinderen zo zichtbaar en voelbaar was als deze klas.

ELS : Hmm, zo heb ik hen ook ervaren.

JOKE : Spijtig dat ik hen maar één jaar heb meegemaakt. Maar ik schrok er wel van toen ik ze de laatste schooldag zo zag huilen. In mijn vorige scholen heb ik dat nooit gezien.

ELS : Onderschat de kracht van kindervriendschappen niet, Joke. Kalverliefde is zo'n dom woord voor de vriendschap, misschien wel de liefde die kinderen voor elkaar voelen. Onderschat dat nooit.

ROSIE : (*sterk*) Nee, onderschat dat nooit. En de pijn van het afscheid..., het uit elkaar groeien..., loslaten..., onderschat dat nooit.. soms gaat dat nooit voorbij.

JOKE : Jullie vinden dat misschien vreemd maar ik heb bijna geen enkele herinnering aan mijn lagere schooltijd. En zeker geen leuke.

ELS : Nee ? Dan ben jij te beklagen! Jij Rosie ?

ROSIE : Ik wel... ik wel.

JOKE : Vertel eens Rosie. Hebben we nog tijd ? Ja, toe vertel eens.

ROSIE : Van in de kleuterschool had ik een vriendje, Lucas heette hij.

JOKE : Jij was er ook vroeg bij zeg, en dat in jouw tijd !

ELS : Stil nu, laat Rosie vertellen.

ROSIE : Hij was mijn held! Ik weet nog dat, wanneer we te veel lawaai maakten, dan werd die zuster boos, dat was nog een zuster toen, in die tijd! Dan ging ze weg en ze deed de deur op slot. (*verontwaardigde reacties van de juffen*) Ik was dan altijd zo bang dat ze nooit meer terug zou komen. Ik weet nog dat ik een keertje huilde en toen zei Lucas tegen me: 'als ze niet terug komt, dan sla ik het raam in stukken'. Lief hè! En met het schoolfeest van de derde kleuterklas mocht ik Sneeuwvitje zijn en hij... hij was mijn prins!

JOKE : Geen wonder dat je dat niet vergeten bent, ik ben in elk schoolfeest boom geweest, of bloem, zo één met een gigantische kartonnen kraag. Jeuken dat dat deed!!

ELS : Ik dacht dat je niets meer wist! Ga verder Rosie, bleef hij je vriendje?

ROSIE : Natuurlijk, maar na de kleuterschool moest hij naar de jongensschool, ik bleef op de meisjesschool. Zo ging dat in die tijd. Maar hij woonde in onze straat en we speelden samen. Hij hielp me soms met mijn huiswerk. hij kon de prachtigste verhalen verzinnen! Maar we zagen elkaar alleen wanneer zijn moeder niet thuis was, want die was héél héél streng. Lucas mocht niet vaak buiten spelen en zeker niet met meisjes.

ELS : Arm kereltje.

JOKE : Dat is toch niet meer voor te stellen, jongens en meisjes die naar aparte scholen moeten, die niet met elkaar mogen spelen, het lijken de middeleeuwen wel!

ROSIE : (*glimlacht*) Zo lang is dat niet geleden hoor, zo oud ben ik nog niet!

ELS : Weet je wat er van die Lucas geworden is, zie je hem nog wel eens?

ROSIE : In de vakantie na het zesde leerjaar is hij verhuisd, heel plots. Zijn vader kreeg een baan in het buitenland. Ik heb hem nooit meer teruggezien, ik heb zelfs nooit meer iets van of over hem gehoord.

JOKE : Wat erg, Rosie. Daarom zei je dat je pijn van het afscheid niet moet onderschatten.

ELS : Hij was je eerste grote liefde.

ROSIE : Hij was mijn enige grote liefde.

JOKE : Zeg Rosie, spoor hem op ! Er zijn van die radioprogramma's waarin je iemand kan laten opsporen.. zullen we ?

ROSIE : Nee, nee. Ik heb mijn herinneringen en dat is genoeg, meer dan genoeg..

JOKE : Gek toch, hoe dat in het leven loopt. Zou die Lucas nog wel eens aan jou denken ?

ROSIE : Wie weet ? Ik weet nog dat ik hem bij het afscheid een muziekdoosje als cadeautje gaf. Telkens wanneer ik dat melodietje hoor, moet ik aan hem denken. Misschien is dat bij hem ook zo, wie weet.

ELS : Zo'n muziekdoosje dat je moet opwinden ? Die verzamel ik ! Hoe klonk de jouwe?

(Rosie neuriet het melodietje, Els en Joke doen mee. Dit is een dromerig momentje tot het getoeter van de bus klinkt.)

ROSIE : Daar zijn ze ! Wij zitten hier maar te kletsen, is alles klaar ?

ALLE DRIE : Daar zijn ze ! Daar zijn ze !!

BART : (*off scène*) Rugzakken in de gang laten staan, rugzakken hier laten!

(Er klinkt gestommel, rennende voetstappen, de kinderen lopen naar binnen. Er volgt een zeer enthousiaste begroeting, de kinderen springen, roepen: 'Dag juf Els, dag juf Joke, dag mevrouw Rosie' De kinderen moeten de indruk)

wekken dat ze zeer graag in deze school geweest zijn. Marijntje doet wel mee, maar iets minder enthousiast.)

ROSIE : *(trekt de aandacht)* Hallo allemaal ! Samen met juf Joke en juf Els heb ik er heel erg naar uitgekeken om jullie hier weer terug te zien ! Daar staan de drankjes, we hebben een groot snoepbuffet gemaakt en nu vertellen hoor !

KINDEREN : *(door elkaar, hier mogen ze improviseren)* Het is (niet) leuk, ik heb al Latijn geleerd, wiskunde is moeilijk, ...

(De juffen luisteren, maken opmerkingen als 'Wat ben je gegroeid', vrolijke boel. Ondertussen komt Bart ook binnen, neemt deel aan het feestje.)

LAURA : Juf Els, juf Els!! Mogen we onze dans van het schoolfeest nog eens doen ?

ANNIE : Ja, alsjeblief juf Els, het was zo'n toffe dans! *(instemming door alle kinderen)*

ELS : Natuurlijk, die vraag had ik al verwacht, de cd ligt klaar !

(De kinderen gaan vliegensvlug in opstelling staan, dansen op leuke moderne muziek. De juffen staan te kijken. Ondertussen telt Mevrouw Rosie de hoofden, gaat naar Bart, stelt hem non-verbaal de vraag waarom niet alle kinderen er zijn. Bart haalt zijn schouders op, suggereert als het ware : 'Ik weet het niet, ze waren niet aan de afgesproken plek'. Rosie communiceert dit aan de twee juffen die ook tellen. Applaus na de dans.)

ROSIE : Dat was prachtig! Jullie hebben het nog niet verleerd! We gaan verder dansen. Muziek!

(Iedereen gaat achteraan, behalve Marijntje en Elke die suggereren dat ze geen zin hebben om te gaan fuiven; ze gaan vooraan zitten. Met belichting de suggestie dat de fuif bezig is, de muziek dimt langzaam)

ROSIE : Hé Marijntje en Elke, jullie zitten hier zo alleen ? Geen zin om te dansen ?

MARIJNTJE : *(haalt haar schouders op)* Nee, niet echt.

ROSIE : Dan kom ik er even bij zitten. Vertel eens, valt jullie nieuwe school een beetje mee?

MARIJNTJE : Ja, eigenlijk wel. Ik vind Latijn leren heel plezant.

ELKE : Maar de school is zo groot mevrouw Rosie, ik vind de weg naar de leslokalen nog steeds niet alleen.

ROSIE : Dat komt wel. Eens het vakantie is, zullen jullie het gevoel hebben dat jullie al altijd op die school geweest zijn.

MARIJNTJE : *(begint te huilen)* Ik mis deze school zo mevrouw Rosie, ik mis jullie zo erg.

ROSIE : Maar meisje toch... *(troost haar)* En het is nog wel feest vandaag! We zijn nog tot morgenavond samen!! Zo, beter..ja? Ga maar lekker feesten.

MARIJNTJE : Ik wil u nog iets vertellen, mevrouw Rosie. Ik mis jullie heel erg, maar het meest mis ik mijn beste vriend.

ROSIE : Wie was jouw beste vriend ook al weer ?

MARIJNTJE : Amias.

ROSIE : *(zich realiserend)* Hij is één van de kinderen die niet aan de afspraakplek was.

ELKE : Hij is er niet mevrouw Rosie, Robin ook niet en Mellon ook niet.

ANTONIO : *(komt erbij samen met Sergio)* Johanna is er ook niet, mevrouw Rosie, en Jasmien ontbreekt ook.

SERGIO : en Nico ook.

ROSIE : Maar dat zijn ze alle zes..

MARIJNTJE : die naar die nieuwe school in de stad zijn gegaan. Oh, ik maak me zo'n zorgen .

ROSIE : Maar waarom toch Marijntje ? Waarschijnlijk zijn ze er niet omdat er een activiteit op hun nieuwe school is of zo. Jullie weten toch dat die school een internaat is? Wanneer heb je Amias voor het laatst gezien ?

MARIJNTJE : Dat is het juist. Ik zie hem nog wel eens lopen, maar hij ziet mij niet meer.

ELKE : Hij kijkt dwars door ons heen en als we iets tegen hem zeggen, dan.. dan antwoordt hij niet eens. *(verdriet)*

ROSIE : Tja, meiden, dat is niet gemakkelijk voor jullie. Maar het gebeurt nog dat kinderen heel hard veranderen wanneer ze naar de middelbare school gaan. Ze krijgen nieuwe vrienden en Amias zal...

MARIJNTJE : *(fel)* Maar hij is niet zomaar veranderd, mevrouw Rosie. Er is iets heel ergs aan de hand.

ANTONIO : Ik maak me ook zorgen, mevrouw Rosie. Amias was altijd al mijn beste vriend. Hij is niet zoals u denkt, hij zou Marijntje nooit zoveel pijn doen.

SERGIO : Hij heeft heel vaak tegen me gezegd dat hij 'op Marijntje was'

ELKE : Oh Sergio, jij kan alleen maar plagen!

ANTONIO : Wees maar gerust Marijntje, het ligt niet aan jou. Amias zegt tegen mij ook niets meer.

ROSIE + MARIJNTJE : Nee ?

ANTONIO : En daarover maak ik me zorgen want Robin, Mellon en Nico zeggen ook niets wanneer je ze tegenkomt.

STEFFIE : *(komt er samen met Jan bij staan)* Ik hoor waarover jullie bezig zijn. Bij de meisjes gebeurt precies hetzelfde. Ze zeggen niets meer, ze kijken dwars door ons heen!

JAN : En ze lopen zelfs in het weekend in dat stomme uniform !

MARIJNTJE : Dat lelijke grijze pak, is dat hun uniform ? Jakkas.

JAN : En je ziet ze altijd samen, nooit alleen. Ze lopen twee aan twee, braaf over het voetpad, ze lijken wel.. soldaten, .. robots ! *(Antonio en Sergio doen dit voor)*

STEFFIE : Er is iets aan de hand, mevrouw Rosie, ik voel het gewoon.

MARIJNTJE : Amias, oh Amias. We moeten iets doen, mevrouw Rosie ! Amias was mijn vriend, hij zal altijd mijn vriend blijven. Hij schreef zo'n mooi gedicht voor mij.

ELKE : Hij kan zo fantastisch verhalen verzinnen en vertellen, hij is...

ANTONIO : Speciaal, hij is een dromer !

MARIJNTJE : Ja, hij droomt ervan om later ..

ROSIE : Wacht even, ik heb naar jullie geluisterd, nu moeten jullie even naar mij luisteren. Als jullie zo bezorgd zijn, wel dan ben ik dat ook. Ik beloof jullie dat ik dit tot op de bodem zal uitzoeken. Ik realiseer me nu dat ik nog steeds niet